

ročník 2017

SENICE NA HANÉ

FARNÍ LIST

ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI

měsíc prosinec

Sv. Ignác z Loyoly

Milí farníci,

začali jsme nový liturgický rok, prožíváme dobu adventní. Znovu si připomínáme a chystáme se oslavit příchod Božího Syna na tento svět. On se stal člověkem, abychom my mohli vejít do Božího království. Návod na vstup do jeho království jsme mohli slyšet při mši sv. o slavnosti Krista Krále: „Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa... Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.“

Ke konání dobra nás také vybídl otec arcibiskup ve svém pastýřském listě, který se četl v našich kostelích na prvních nedělích adventních. Z tohoto listu připomenu jeden odstavec:

„Využijme prosím adventní dny k tomu, abychom denně otevírali své oči a uměli vidět spoustu příležitostí ke skutkům nezištné lásky, jako je odpuštění či upřímná pomoc i cizím lidem, ochota trpělivě naslouchat, věnovat čas, předpokládat dobré úmysly, či jen pozdravit člověka, kterého nepotřebujeme, dát druhému přednost ve dveřích nebo na silničním přechodu, ohleduplně pustit před sebe jiné auto... Denně máme mnoho příležitostí, abychom nechali vstupovat Boha do našeho světa skrze skutky nezištné lásky. Boží přítomnost udělá svět krásnějším a Vánoce budeme pak moci prožívat celý rok.“

Milí přátelé, osloveni Boží láskou se takto snažme prožít Advent. V každém dobrém skutku se v našem srdci rodí Pán Ježíš, každým zlem ho vyháníme.

Přeji všem pokojný Advent a požehnané Vánoce.

P. Martin

Rozhovor s osobností farnosti

Není dne, kdy by zapomněla poděkovat Bohu a poprosit o sílu a zdraví pro celou rodinu. I když už kvůli zdravotním problémům nemůže chodit na bohoslužby do kostela, přichází k ní domů otec Martin. Spolu s bratrem Josefem vyrůstali v Senici v domku s hospodářstvím na tzv. „Barachově“.

Kam jste chodila do školy?

Na obecnou školu do Senice, pak v páté třídě jsem začala jezdit vlakem na tzv. měšťanku do kláštera v Olomouci v Řepčíně. Byla tam vedle kaple a každý den, než začala škola, jsem šla na mši. Učil mě tam „Tomášek“ co byl potom vysvěcený na kardinála (říká s úsměvem). Ale když zavřeli klášter a vyhnali nás odtamtud, pak jsem ještě půl roku dochodila měšťanku v Litovli. Když se mě pak tatínek ptal „co s tebou, co z tebe bude?“, řekla jsem mu: „já budu sbírat jabka, já vám budu pomáhat.“

Takže jste zůstala doma pomáhat?

No doma jsme měli čtyři krávy a pole, v těch patnácti jsem chodila vypomáhat k sedlákovi Dvořákovi vytríasat řepu, sbírat brambory.

Chodila jste od malička do kostela?

Ano a nevynechala jsem žádnou mši. Tatínek mě vždycky pouštěl, i když bylo hodně práce. Nikdy mi nebránil.

Byla jste u biřmování?

Ano, byla jsem u biřmování a moje biřmovací jméno je Bohumila po mamince.

Vím, že jste chodila do kostelního sboru, jak jste se k tomu dostala?

Začalo to tak, že v Senické orlovně byla tehdy Akademie, cvičilo se tam a byla tam různá vystoupení. Při jednom vystoupení si pamatuji, bylo mi tehdy dvanáct let, stála jsem kousek od klavíru, na který hrál p. Slezák, zpívala se písnička „Pásla ovečky“ k jednomu vystoupení. On na mě ukázal prstem, ať jdu za ním a zazpívám to, co on zahraje. A tak to byl začátek, začala jsem tedy od svých dvanácti let chodit do kostelního sboru. Začaly tam chodit i Máňa Borková, Maňa Švubová, sestra Mirošova a Mařenka Laichmanová. Zkoušky bývaly u něho doma skoro každý týden. Po p. Slezákovi to potom vzal p. Směták.

A jak dlouho jste chodila do sboru a na co si vzpomínáte?

No chodila jsem od 12 let a skončila jsem v 78 letech.

Bývalo to tak jak dnes, že sbor zpěvem doprovázel bohoslužbu v neděli, nebo jen o velkých svátcích?

No pravda, myslím si, že tehdy sbor zpíval možná víc než dnes. Protože tehdy bylo víc svateb v kostele, víc pohřbů, lidé

chodívali ve velkém počtu na májové pobožnosti. Pamatuji si, že v den mých šestnáctých narozenin 7. května 1945, kdy skončila druhá světová válka, jsem šla na májovou pobožnost. Oslovil mě tehdy jeden z kostela s prosbou, abych zazpívala písničku „Veliký tvůrce náš“. Byla to pro mě čest a ráda jsem ji zazpívala. Dodnes vidím ten plný kostel lidí, jak brečí dojetím a radostí, že přežili tu hroznou dobu války.

Kde všude jste zpívala?

Zpívala jsem tady v našem kostele, později jsem jezdila zpívat i na ranní mše do Choliny. Ale nejdál jsem zpívala, když jsem se byla léčit v lázních Karlových Varech, kde jsem šla na mši. Slyšela jsem tam nádhernou píseň, po mši jsem si dodala odvalu a poprosila pana varhaníka o partituru. Byl velmi ochotný a laskavý a já mu na oplátku poslala naši známou a často zpívanou „O Máti“.

A když se vrátím k vašemu životnímu příběhu. Po ukončení školní docházky v Litovli jste tedy zůstala doma a pracovala v domácnosti, na poli a co potom bylo dál?

Dál? No zamilovala jsem se, vdala se a měla děti. Drahoše, Mařenku a Miloše. Pamatuji si taky ale na tatínka mého manžela, jak vyprávěl, že nikdy nikomu nedovolí sundat ze zdi obraz sv. Josefa. Říkával: „kdo by mi pak pomohl umřít?“ Manželství jsem měla krásné a velmi mě bolí odchod mého muže. Často na něj vzpomínám. Nikdy mi nebránil chodit do sboru. I když bylo hodně zkoušek, svateb nebo pohřbů. Milovala jsem zpěv a to, že mohu zpívat k Boží slávě.

Kterou písničku jste si nejvíc zamilovala?

Zpívala jsem jich moc, celé mše vánoční, velikonoční a dokonce i pašije. Synové „Lojzina Nevrlého“ (z Trávníka) nás při těch pašijích doprovázeli na housle, evangelistu zpíval učitel Skopal (bratr muzikanta Bedřicha Skopala), Jidáše zpíval Jobeš Grecman, Petra zpíval Laďa Návrátil, pan Štefan (otec p. Mařenky Navrátilové z Vodní ul.) zpíval Ježíše, Piláta zpíval učitel Josefek Sorbu a já jsem zpívala Pilátovu ženu. Farníci se vždy na zpívané pašije těšili. Těch písniček, co jsem milovala, bylo víc. Ale ty co jsem měla nejvíc ráda, byly například: „Krásná jsi Maria, Ó Matko Páně matko rajských krás“. Ta se zpívala skoro na všech svatbách a byla často žádaná.

Prozradila byste nám, kolik máte vnoučátek a pravnoučátek?

Mám osm vnoučat a jedenáct pravnoučat a mám je všechny moc ráda. Každému jsem vždy zazpívala ukolébavku.

A jaká ukolébavka to byla?

„Letěla bělounká holubička“ (hned ji začala zpívat a mně se při tom zalily oči slzami, jak mě to dojalo).

Děkuji za milý a vřelý rozhovor. Chci Vám také poděkovat za službu, kterou jste pro naši farnost po dlouhá léta vykonávala. Přeji Vám pevné zdraví, málo bolesti a ať máte stále radost ze všech dětí, vnoučat i pravnoučat.

A vám čtenářům přeji úspěšné pátrání, kdo že nám poskytl rozhovor.

Vendula Koupilová

Poznáváme svaté v našem kostele

Sv. Ignác z Loyoly

Sv. Ignác Loyoly, rodným jménem Iñigo Lopéz Loyola, se narodil 23. října 1491 na hradě Loyola poblíž města San Sebastian v Baskicku do urozené baskické rodiny. Byl nejmladší ze třinácti dětí. Když mu bylo sedm let, zemřela mu matka. V mládí vedl rozmařilý život. Jeho vychovatelé se ho snažili vychovávat, aby z něho vyrostl zdatný rytíř, člověk galantního chování a vystupování. V letech 1506 až 1517 pobýval v rodině kastilského hodnostáře Juana Velásqueze de Cuellar, díky němu mohl sloužit na dvoře španělského krále Ferninanda Arogonského jako páže. Poté se stal členem osobní stráže vévody z Nájary a Navarského místokrále Antonia Manriqueho de Lara. Později v dospělosti přijal jméno Ignác. V roce 1517 vstoupil do armády. Dne 20. května 1521 utrpěl vážné zranění nohy (zásah dělovou koulí). Několik měsíců se léčil na otcově hradě. Léčba se moc nedařila, tak si krátil čas čtením knih o Ježíši Kristu a životopisů svatých. Tato četba na něj zapůsobila tak, že se rozhodl oddat duchovnímu životu a vykonávání velkých věcí v Božích službách. Během léčení začal s exerciciemi (duchovními cvičeními), meditacemi, jejichž smyslem bylo očistit a pročistit mysl ducha. Ignác popisuje zápisy ze svých vlastních duchovních zkušeností. Sérii meditací po něm převzal a zdědil řád jezuitů.

Ignác chtěl vykonat pouť do Svaté země. Nejprve se vydal do známého benediktinského kláštera Montserratu nedaleko Barcelony, kde vykonal generální zpověď. Celou noc probděl před oltářem Matky Boží, aby jí mohl odevzdat svou dýku a meč, svlékl zde světský šat a oblékl poutnické roucho. Taková noční stráž byla součástí rytířského ceremonálu, kterým obvykle začínal urozený šlechtic svou kariéru. Ráno se odebral do městečka Menresy, kde hodně četl, meditoval, a hlavně napsal náčrt Duchovních cvičení, která jsou plodem jeho vlastních duchovních bojů a zkušeností. Nejdříve ho jeho duchovní vývoj uspokojoval, četl, modlil se, ošetřoval nemocné a živil se z milodarů. Později jej začalo přepadat pokušení a výčitky svědomí kvůli zbožné Doně Inéz, se kterou se v Maneře seznámil. Kvůli těmto výčitkám se postil tak drasticky, že si přivodil těžké onemocnění, jehož následky ho provázely po celý život. V únoru 1523 opustil Manseru a vydal se přes Řím, kde získal od papeže povolení k pouti do Svaté země, kde navštívil Jeruzalém a Boží hrob. Chtěl zde zůstat, ale přání přineslo nepřízeň františkánů, a tak se vrátil do Španělska.

Došel k přesvědčení, že se stane knězem, proto v r. 1526 nastoupil na latinskou školu v Barceloně. Po dvou letech na této škole složil zkoušku a rozhodl se pokračovat na

univerzitě v Alealá de Heneras, kde na fakultě navštěvoval studium generale. Zde poučoval své kamarády v křesťanské nauce. Kvůli tomu (nauku směli šířit jen kněží) se dostal so rozporu se svatou inkvizicí a byl uvězněn v jejich vězení. Po čtyřiceti dvou dnech byl propuštěn a odešel na dominikánskou univerzitu do Salamanky, kde byl podezírán inkvizitory z přejímání myšlenek Erazma Rottrdamského, a byl opět uvězněn. Po propuštění pokračoval do Paříže, kde v r. 1528 nastoupil na univerzitu na kolej Montaigu. Do Paříže se vydal proto, že neuměl francouzsky a nemohl se věnovat apoštolátu. Studoval v latině, během sedmi let studia šířil své ideje. I zde dával španělským studentům exercicie. Někteří kvůli nim zásadně změnili svůj způsob života. Kvůli těmto ovlivněným se zde zvedla vlna spolužáků a profesorů proti Ignácovi a označili ho za rozkladný živel a za kacíře. Odešel v r. 1530 a začal studovat na koleji sv. Barbory v Rue Vallette. Absolvoval tříletý filozofický kurz, logiku, fyziku a metafyziku. Dne 14. března získal titul magistra filozofie. V Rue Valette našel spřízněnou duši, se kterými později vytvořil jádro Tovaryšstva Ježíšova. Poté 15. srpna 1534 v Monmartě se šesti společníky založil Sociates Jesu (Tovaryšstvo Ježíšovo) s úmyslem vést sociální a misionářskou činnost v Jeruzalémě; nový řád měl být cele k službám papeže.

V r. 1537 navštívila skupina řádu Itálii, aby požádala papeže o schválení řádu. Papež Pavel III. schválil řád v r. 1539 ústně a 27. září 1540 vydal papežskou bulu Regimini militantis Ecclesiae – zakládací listinu řádu jezuitů. Dal jim tak svolení ke svěcení na kněze a 24. června je v Benátkách vysvětil biskup z Arbe. V roce 1541 byl do čela řádu zvolen první tzv. „generál“ – Ignác z Loyoly. Hlavním heslem bylo „Omnia od maiorem Dei gloriam“ neboli „Vše pro větší slávu Boží“. V roce 1539 dal Ignác Tovaryšstvu jasné formule, tzv. Konstituce. V pěti kapitolách stanovil cíle a povinnosti řádu, které byly označeny za povinné a svaté. Původní znění řád dodržuje dodnes. Zemřel v Římě 31. července 1556. V r. 1609 byl blahoslaven a v r. 1622 svatořečen.

Ve výtvarném umění je Ignác zobrazován: Zranění u Pamplony, vidění sv. Petra, zjevení Krista s křížem, klečící Ignác před papežem Pavlem III.; v kostele Panny Marie Sněžné v Olomouci je freska, znázorňující sv. Ignáce, jak přijímá od papeže Pavla III. bulu. V našem kostele je zobrazen v třetí oválné lunetě vlevo.

Atributy: kniha s jezuitským heslem „Ad maiorem Dei gloriam“, řádový monogram IHS a emblém srdce s trnovou korunou.

Vychodilová Božena

Biblické příběhy

Jonáš a velryba

Jonáš se jako obvykle pustil do své každodenní práce, když tu k němu promluvil Hospodin: „Jonáši, chci, abys odešel do města Ninive. Tamní lid je velmi hříšný a ty mu oznámíš, že jeho město se vším, co je v něm, bude zničeno.“

„Proč sis vybral zrovna mne, Pane?“ tázal se Jonáš zaraženě. „Proč mám já, prostý izraelský Žid, jít kázat o Bohu lidem, které neznám, kteří žijí daleko odtud a dokonce nejsou Židé a v tebe nevěří? A kromě toho ty jsi Bůh laskavý a milosrdný a nikdy bys celé město nevyhladil.“

A tak se Jonáš rozhodl, že nepůjde. Obával se však Božího hněvu a pokusil se před ním uprchnout do Taršíše, na opačnou stranu od Ninive. Loď vyplula a Jonáš v podpalubí usnul. Náhle vypukla prudká bouře a kapitán Jonášem zatřásl: „Vstávej, tvůj Bůh se asi na nás rozhněval.“ Jonáš se začal modlit, ale bouře neustále sílila. „Poslyšte,“ řekl Jonáš námořníkům, „já vím, že je to moje vina. Bude nejlíp, když mě hodíte přes palubu.“ Námořníci to nechtěli učinit, veslovali ze všech sil a snažili se dostat zpět na pevninu. Uragán však zuřil stále víc a jim nezbylo než Jonáše hodit do moře. A víchr se ihned utišil.

Jonáš se nejprve vznášel na vlnách, ne však dlouho. Připlula k němu velryba, spolkla ho a po tři dny a tři noci ležel v jejích

útrobách. Potom jej živého a zdravého vyvrhla na břeh. Bůh mu znovu přikázal jít do Ninive a Jonáš tentokrát ihned poslechl. Přišel do velikého města, procházel jeho ulicemi a volal: „do čtyřiceti dnů bude Ninive zničeno!“ Lidé, kteří jej slyšeli, se polekali, neboť věřili v Boží moc. Zavedli Jonáše ke králi a ten přikázal, aby každý muž a každá žena prosili Boha za odpuštění svých hanebných skutků a rozhodli se začít vést nový život. Bohu se jejich modlitby zalíbily a Ninive ušetřil. Jonáš se však na Boha rozhněval, měl pocit, že z něj udělal hlupáka. „Věděl jsem celou tu dobu, že je nevyvraždí,“ reptal. Odešel do pouště a posadil se tam. Slunce pálilo k nevydržení, a tak Bůh nad ním dal vyrůst strom, aby Jonášovi poskytl stín. Druhý den strom zvadl a uschl, Jonáše slunce tak spálilo, že vážně onemocněl.

„Je mi líto toho stromu, žil tak krátce,“ říkal si Jonáš, „nejraději bych umřel já.“ A tehdy k němu Hospodin vlídně promluvil: „Je-li ti líto toho stromu, který jsi ani nevyasadil ani nezaléval, oč větší žal bych musel cítit já, kdybych zničil Ninive. Moje láska je větší nežli tvá. Odpouštím těm, kteří se kají, a přináším útěchu všem.“

Petra Obšelová

Novéna ke sv. Ignáci z Loyoly

Litanie:

Pane, smiluj se.	Pane, smiluj se.
Kriste, smiluj se.	Kriste, smiluj se.
Pane, smiluj se.	Pane, smiluj se.
Bože, náš nebeský Otče,	smiluj se nad námi.
Bože Synu, Vykupiteli světa,	
Bože Duchu svatý,	
Bože v Trojici jediný,	
Svatá Maria, bez poskvrny hříchu prvotního počatá, oroďuj za nás.	
Svatý Ignáci, oslavený zakladateli Tovaryšstva Ježíšova,	
Svatý Ignáci, horlivý následovníku Syna Božího,	
Svatý Ignáci, vroucí ctiteli Panny Marie,	
Svatý Ignáci, neohrožený bořiteli kacířstva,	
Svatý Ignáci, mocná podpora Církve bojující,	
Svatý Ignáci, horlители pro časté přijímání,	
Svatý Ignáci, vůdce svých řeholních bratří za pravou víru bojujících,	

Svatý Ignáci, mocný ochránce mládeže,
Svatý Ignáci, vyvolená nádobo k oslavení jména Ježíšova,
Svatý Ignáci, vytrvalý obhájce katolického náboženství,
Svatý Ignáci, úhlavní nepříteli všech nepravostí,
Svatý Ignáci, horlivý šířiteli pravé víry,
Svatý Ignáci, ochránce pokoje a pravé moudrosti,
Svatý Ignáci, zářící světlo křesťanů,
Svatý Ignáci, požehnaný vůdce kajících duší,
Svatý Ignáci, osvícený učiteli duchovního života,
Svatý Ignáci, slavný spisovateli duchovních cvičení,
Svatý Ignáci, veliký dobrodince svých pronásledovatelů,
Svatý Ignáci, přísný soudce svých jednání a myšlenek,
Svatý Ignáci, zázraku pokory,
Svatý Ignáci, zrcadlo pravé zbožnosti,
Svatý Ignáci, lékaři nemocných,
Svatý Ignáci, křisiteli mrtvých,
Svatý Ignáci, veliký divotvůrce,

Svatý Ignáci, horlители pro spásu duší,

Svatý Ignáci, útočiště utiskovaných,

Svatý Ignáci, útěcho ubohých,

Svatý Ignáci, zápalná oběti lásky Boží,

Svatý Ignáci, vzore poslušnosti,

Svatý Ignáci, obdivuhodný milovníku a ochránce čistoty,

Svatý Ignáci, veliký příteli chudoby,

Svatý Ignáci, biči zlých duchů,

Svatý Ignáci, vzore všech ctností,

Svatý Ignáci, který jsi vyšším osvícením od Boha byl nadmíru omilostněn,

Svatý Ignáci, jenž jsi tajemství Nejsvětější Trojice s nejhlubší úctou rozjímal,

Svatý Ignáci, jenž jsi anděly s velikou vroucností uctíval,

Svatý Ignáci, jenž jsi jako apoštol na spásu lidí pracoval,

Svatý Ignáci, jenž jsi milostí a duchem proroka naplněn byl,

Svatý Ignáci, jenž jsi při všem větší čest a slávu Boží na zřeteli měl,

Svatý Ignáci, který sis svým přísným životem korunu mučednickou zasloužil,

Beránku Boží,

který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi.

Beránku Boží,

který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi.

Beránku Boží,

který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi.

Oroduj za nás, svatý otče Ignáci, abychom byli hodni zaslíbení Kristových.

Modleme se:

Bože, jenž jsi k šíření větší slávy svého jména posílil Církev bojující působením svatého Ignáce novou zálohou, uděl, abychom jeho pomocí a následováním, bojující na zemi, zasloužili si být s ním korunováni v nebi. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Modlitba novény:

Bože, zapal naše srdce Duchem své lásky, abychom vždy smýšleli a jednali tak, jak se ti líbí, a upřímně tě milovali ve svých bratrích.

Shlédni na nás, nebeský Otče, když s úctou vzýváme nejsvětější jméno tvého Syna, ohlašující naši spásu, a naplň nás už nyní radostí z toho, co pro nás připravuješ v nebi. Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Oroduj za nás, svatý otče Ignáci,

aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních.

Modleme se:

Bože, tys založil prostřednictvím svatého Ignáce Tovaryšstvo Ježíšovo. Prosíme tě, zahrň je duchovními i pozemskými dary: ať je s tebou spjato bezúhonností a láskou, ať poznává, co se líbí tvé velebnosti, a ať to také věrně plní. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Milada

„... Tuto zkoušku mi určil a jí procházím s jediným přáním, abych splnila zákony Boží a zachovala své lidské čestné jméno...“ (úryvek z posledního dopisu před popravou).

Na plátna kin se vůbec poprvé dostává dramatický osud Milady Horákové, který ve své době otřásl světem, a troufám si říci, že snad není mezi námi nikdo, kdo by tuto významnou osobnost neznal.

Film Milada je zpracován podle skutečných událostí a zcela nezkráteně vypráví osobní příběh Milady Horákové. Zaznamenává její touhu po spravedlivém světě, její bojovnost, víru a odhodlání žít v souladu se svým přesvědčením. Stala se obětí justiční vraždy během komunistických politických procesů v 50. letech 20. století, a to za vykonstruované spiknutí a velezradu. Byla popravena na dvoře pankrácké věznice 27. června 1950. Byla jedinou ženou popravenou v rámci těchto soudních procesů. Svoji neústupností, bojovností a

smyslem pro řád a spravedlnost se stala symbolem hrdinství a také odporu proti totalitě vládnoucí komunistické strany.

Režisér David Mrnka připravoval film deset let. Spolupracoval nejen s historiky, ale také s dcerou Milady Horákové Janou Kánskou, která žije ve Washingtonu. Jana Kánská zpřístupnila dosud nezveřejněné podklady a materiály, např. rodinné fotografie, dopisy atd.

Milada Horáková odmítla podat žádost o milost, přesto její právník a dcera tak učinili, ovšem zbytečně. Za svými názory si pevně stála a nikdy je neodvolala.

Její odhodlání a pevná víra ať je i pro nás vzorem v našem chování a jednání.

(Film Milada uvádí kino Metropol 28. prosince ve 14 hodin)

Markéta Houdková

Generální oprava zdi hřbitova začne příští rok

Již celou řadu let nás všechny trápí velmi špatný stav hřbitovní zdi. Vlastníkem hřbitova je naše farnost. O vlastní provoz hřbitova se stará naše obec. Začátkem kalendářního roku jsme u pana projektanta Hrbáčka z Těšetic nechali zpracovat projektovou dokumentaci kompletní opravy celé hřbitovní zdi, tedy po celém jejím obvodu. Naše farnost využila možností Ministerstva zemědělství, které vyhlásilo dotační titul na hřbitovní zdi, které jsou v havarijním stavu. Po dlouhém čekání jsme se před pár týdny dozvěděli, že jsme dotaci ve výši 700 000,- Kč dostali.

Nejstarší části hřbitovní zdi směrem k pozemku pana Tobiáše a levá zadní část až po márnici jsou v nejhorším havarijním stavu. Tyto části ohradní zdi tvoří masivní nízká zídka z lomového kamene krytá sedlovou cihelnou stříškou. Zídka v těchto místech vykazuje vychýlení místy až 150 mm. Zdivo se na mnohých místech zcela rozpadá. Tato část zdi se bude muset celá zbourat a znova vyzdít na nových základech. Ve velmi špatném stavu se nachází také zídka a sloupky přední části hřbitovní zdi, včetně kovových výplní a vstupní brány. Všechny kovové výplně budou demontovány a společně se vstupní bránou kompletně zrenovovány. Právě v horní části vstupní brány zjevně chybí některé části. Bohužel se nám doposud nepodařilo najít fotografie, na které by byla vstupní brána do hřbitova zachycena v takovém detailu, aby podle ní mohly být dodělané chybějící části. Stavební práce na hřbitově budou zahájeny v březnu příštího roku a potrvají do poloviny července. Celá nákladná oprava hřbitovní zdi bude

stát něco přes 2,5 milionu korun. Proto se budeme postupně snažit získávat příspěvky z dalších zdrojů: z Obce Senice na Hané, Seničky, Loučan a Náměště na Hané. S prosbou půjdeme samozřejmě i za místními podnikateli. O příspěvek budeme žádat i Olomoucký kraj. Ale přes veškerou snahu ekonomické rady o získání finančních darů víme, že bez pomoci vás všech farníků a našich občanů to nepůjde. Proto farnost požádala Krajský úřad Olomouckého kraje o povolení uspořádat na opravu hřbitovní zdi veřejnou sbírku. Na základě rozhodnutí krajského úřadu bude veřejná sbírka probíhat od 1. ledna 2018 a dárci budou moci svůj finanční dar poskytovat buď v hotovosti, nebo na speciální transparentní účet, který farnost za účelem této veřejné sbírky zřídila. Vyhlášení veřejné sbírky proběhne v neděli 7. ledna 2018 u příležitosti Tříkrálového koncertu, který proběhne již tradičně v našem kostele.

Kompletní generální oprava hřbitovní zdi bude velmi náročná a bude vyžadovat spolupráci všech, především pak vlastníků hrobů, které se nacházejí v těsné blízkosti hřbitovní zdi. Před zahájením stavebních prací se za účasti hlavního projektanta a zástupce stavební společnosti uskuteční schůzka, na které se dozvíte všechny podrobné informace o průběhu stavebních prací a na všechny své otázky se budete moci zeptat těch nejpovolanějších.

Dominika Doláková, st.

Hádej, objevuj a pátrej!

Jedna hádanka je za námi a další opět před námi. Ale než začneme se společným pátráním, prozradím vám, o kterém kostele jsem vám psala v minulém čísle. Jednalo se o kostel z nedaleké Skrbeně.

A teď už začneme...

Podle inventáře z roku 1804 byl kostel postaven především z kamene, zaklenutý a krytý cihlou. Podlaha byla vydlážděna osmibokými modrými a čtyřbokými bílými kamennými plotnami. Kostel měl také kryptu. Při celkové opravě dlažby, která proběhla v roce 1943, bylo v kněžišti objeveno mnoho kostí, které byly sesbírány a pietně opět uloženy pod dlažbu. Kosti jsou důkazem toho, že dříve byl v okolí kostela hřbitov. Ten tu podle všech informací byl až do roku 1654.

Bohužel rok 1654 nebyl pro tuto farnost nikterak příznivý, jelikož kostel vyhořel. Zůstala po něm jen věž.

Nový kostel byl postaven až v letech 1704 - 1705. Ale nebyl to jediný požár, který vesnici ublížil. Sotva se obec

vzpamatovala z nejhoršího, vypukl 15. července 1771 oheň znovu. A to v chalupě č. 84. Popelem lehlo 25 selských a 12 čtvrlánových gruntů, 10 chalup, kostel s farou, obecní hospoda, škola i dvě pastoušky. Oheň byl tak velký, že i zvonek nad kostelem se rozpustil.

Jelikož se kostel musel srovnat nejen s ohněm, ale také se silnými bouřkami a blesky, došlo k zabezpečení základů betonovými piloty a ke zpevnění budovy věnci a stažení ocelovými lany přes klenby. Dále byla zhotovena nová fasáda a byly opraveny vnitřní omítky kostela v kombinaci žluto – bílé a štukatérskými pracemi. Také byla pořízena nová okna do věže, oltářní stupně a oprava vstupních dveří a portálu z roku 1809.

Kostel, jak ho známe dnes, je postaven v barokním slohu a má nejen vstupní vrata, ale také menší boční dveře

s kamenným ostěním, čtyři oltáře, sakristii a kůr, který stojí na dvou sloupech a dvou půl sloupech.

V kostele se nachází celkem čtyři oltáře, ten hlavní je vyroben z mramoru a zhotovil ho místní zedník František Přívazský.

V roce 1912 byla do chrámu pořízena nová uzavřená zpodobnění podle „hostýnského“ vzoru. Ta se nachází pod kůrem.

Co se věže týče, její původní rozměry byly 8,6 x 8, 9 metrů. V dnešní době je zde několik pater, přičemž v tom čtvrtém se nachází hodiny. Není zjištěno, kdy byly do věže

poprvé umístěny, ale jsou vyobrazeny na plánech z roku 1875. Současné věžní hodiny vyrobil hodinář Karel Adamec mladší z Čáslavi.

A to je ode mě vše.

Nebo, přece jen mám ještě něco na srdci. Doufám, že už znáte správnou odpověď na moji hádanku a společně si na půlnoční popřejeme krásné, požehnané svátky.

Ludmila Štafová

Vánoční příběh

Nedávno jsem od maminky dostala, již dopředu, dárek k narozeninám – účast na besedě s jedním známým knězem. Byl to jeden z nejlepších dárků, jaké jsem asi kdy dostala, velmi mě oslovil a tak jsem si řekla, že v tomto duchu bych ráda napsala příspěvek do Farního listu.

Zbigniew Czendlik - polský kněz, zvaný Zibi, působí jako duchovní správce v Lanškrouně, je poměrně známý i svým možná pro někoho příliš „moderním“ názory na dění v církevní oblasti, názorově se však v mnohém shoduje i s Papežem Františkem, uvádí nedělní pořad Uchem jehly, kde poutavě v rámci rozhovoru s nějakým zajímavým člověkem přibližuje jeho práci či to, čím se v životě zabývá. Osobně doporučuji shlédnout, díly lze najít na internetu v archivu pořadů České televize.

Shodou okolností jsem narazila na jedno z jeho adventních kázání. Advent je dobou radostného očekávání příchodu Spasitele, duchovní přípravou na Vánoce a dobou rozjímání. Následující text může být vodítkem k zamyšlení se nás samotných nad sebou.

Je to nejoblíbenější vánoční příběh tohoto kněze. Napsal ho Paulo Coelho a je to volné zpracování povídky „Come and Follow Me“ Paula H. Dunna.

Co se na Vánoce přihodilo člověku jménem Mogo...

Jistý člověk jménem Mogo považoval Vánoce za zcela bezvýznamný svátek. Večer 24. prosince měl za nejsmutnější v roce, protože různí lidé si tehdy uvědomují, jak osamělí jsou, nebo si připomínají milovanou osobu, která toho roku zemřela. Mogo byl dobrý člověk. Měl rodinu, hleděl pomáhat bližním a v obchodních záležitostech si počínal čestně. Nemohl však připustit, že lidé jsou tak prostoduší a věří, že Bůh sestoupil na zem jen proto, aby jim poskytl útěchu. Protože měl své zásady, nebál se říkat všem, že Vánoce nejenže jsou spíš smutné než veselé, ale že také vycházejí z nepravdivého příběhu o Bohu, který se proměnil v člověka.

V předvečer oslavy Kristova narození se jeho nejbližší – tedy žena a děti - jako vždy chystali do kostela. A Mogo je jako

vždy poslal, aby šli sami, řka: „Bylo by to ode mne pokrytectví, kdybych šel s vámi. Budu tady čekat, až se vrátíte.“ Když rodina odešla, Mogo usedl na svou oblíbenou židli, rozdělal oheň v krbu a pustil se do četby novin. Brzy ho však vyrušil hluk za oknem, následovaný dalšími. Mogo v domnění, že se někdo baví sněhovými koulemi, přes sebe přehodil kabát a vyšel ven, doufaje, že vetřelci nažene strach.

Jakmile otevřel dveře, uviděl hejno ptáků, kteří se ztratili v bouři a teď se chvěli zimou ve sněhu. Jakmile zpozorovali osvětlený dům, snažili se vniknout dovnitř, ale jak narazili na okenní tabuli, pohmoždili si křídla, takže nemohli létat, dokud se jim nezahojí.

„Přece ta stvoření nenechám tam venku,“ pomyslel si Mogo. „Jak jim pomoci?“ Zamířil k vratům garáže, otevřel je a rozsvítil. Avšak ptáci se nepohnuli. „Mají strach,“ řekl si Mogo. Vrátil se do domu, sebral pár kousků chleba a drobkou vyznačil cestičku až k osvětlené garáži. Ale bez výsledku.

Mogo rozevřel náruč, pokusil se je pobízet laskavým voláním, tu a tam některého jemně popostrčil, ale ptáci byli ještě neklidnější, začali se zmítat a bezhlavě pobíhat po sněhu, přičemž zbytečně ztráceli tu trošku sil, která jim ještě zbyla. Mogo už nevěděl, co si počít. „Musíte mě mít za kohosi strašného,“ řekl nahlas. „Což nechápete, že ke mně můžete mít důvěru?“ A všecek zoufalý zvolal: „Kdybych se teď mohl jen na několik málo okamžiků proměnit v ptáka, pochopili byste, že vás chci opravdu zachránit!“

V tu chvíli zazněl kostelní zvon ohlašující půlnoční. Tu se jeden z ptáků proměnil v anděla a zeptal se Moga: „Teď už chápeš, proč se Bůh musil proměnit v člověka?“ A Mogo, v očích slzy, poklekl ve sněhu a odvětil: „Odpusť mi, anděli. Teď už chápu, že důvěřovat můžeme jen těm, kdo se nám podobají a zakoušejí totéž co my.“

Anna Jahodová

Z paměti našich farníků

Není snad žádná vesnice, kde by projíždějícího či přicházejícího do vsi nepřivítal některý ze svatých s kaplí, kapličkou či kostelem. Tak je tomu i v naší vesnici. Na „Hubenci“ (směr od Náměště na Hané) stojí kaple sv. Floriána. Směrem od Litovle stojí na začátku Boží muka, u sokolského hřiště kaple sv. Josefa a dominantou vesnice je kostel sv. Maří Magdalény. Kaple sv. Josefa se dříve užívala vícekrát. Avšak dnes se kaple otvírá jen jedenkrát za rok, a to na svátek Josefa Dělníka. Jde o stavbu z pol. 18. století, je to obecní kaple, která je zahrnuta do kulturních památek a je jen dobře, že se obec snaží kapli udržovat a opravovat.

Mecenášem této kaple byl mlynář p. Král. O úklid, praní, žehlení obřadních rouch, přípravy a výzdobu na různé slavnosti se staraly svobodné tetičky Navrátilovy, které bydlely u Vláčilů. Každý rok před Velikonocemi zalíčila spodek kaple Anička Rozsypalová, byla to její oblíbená činnost a také celé vesnici opravovala růžence. Velikonoční svátky byly vždy ve velké parádě a hodně oslavovány. V pět hodin se zanesla monstrance za doprovodu davu lidí a hudby do kaple z kostela. Také si pamatuji, že na obraze měl sv. Josef krátké šedé vlasy. Do kaple vstupoval jen kněz, ministranti a kostelník. Ostatní z průvodu stáli kolem kapličky.

Svátek Božího Těla se oslavoval dvakrát v týdnu (čtvrtek a neděle). Dokonce i na ten čtvrtek platilo pravidlo, že se

nepracovalo na polích ani v továrně. Stavěly se oltáře, u kterých se konaly pobožnosti, vždy se zastavilo u kaple sv. Josefa. Průvod šel vesnicí jak ve čtvrtek, tak i v neděli. Oltáře se stavěly v domech u p. Ladislava Coufala, u Drahomíra Tobiáše (u nás), u Josefa Kvapila (do války), u Antonína Grecmana, u Josefa Tobiáše ml., u Navrátilů (Valentů), u Luboše Grecmana a Rostíka Grecmana. Kudy šel průvod, lidé měli otevřená okna a v každém otevřeném okně byla hořící svíce. Na stromy se vázaly pivoňky jako ozdoba. Tam, kde měl jít průvod, se každý z vesnice snažil uklidit před domem. Vyžala se tráva, zametlo se před domy, a tam, kde byl postaven oltář, se cesta posypala čerstvě vyžatou trávou. Při příchodu k oltáři družičky rozhazovaly okvětní lístky, hlavně lístky z pivoňek. Tehdy bývalo velké množství družiček (50 až 60 dětí). Dnes jich jde v průvodu deset, a to je smutné. Během průvodu se zpívalo „Ježíši Králi“ a zpěv byl slyšet, až na nádraží. Bylo to vše k oslavě s velkou láskou a pokorou k Bohu. V průvodu se nesl baldachýn nad knězem s monstrancí. Baldachýn nosíval sedlák, mlynář, domkař, dělník nebo kupec. Nikdo se nad nikoho nepovyšoval. Průvod vždy končil v kostele.

Z paměti p. Marie Tobiášové

Pro chytré hlavy

Neděle bývají pro nás studenty jako dělané pro přípravu do školy. Proto během jakékoliv z nich jsme občas schopni udělat dva referáty, tři domácí úkoly a ještě se připravit na pondělní testy. Důležité je udělat si během učení krátkou pauzu. Proto si teď jednu pauzu udělej a zkus vyřešit následující hádanku:

Jak se jmenuje svatý/á který/á:

-měl/a svátek v listopadu

- žil/a v 13. století

- založil/a se svým bratrem špitál v Praze

- byl/a svatořečen/á pár dnů před Sametovou revolucí

A nezapomeňte, že neděle tu není jen proto vše rychle dohnat a dodělat, ale taky pro odpočinek či chvíle s rodinou. Tak pěknou neděli.

Metoděj Koupil ml.

Tříkrálová sbírka 2018

Tříkrálovou sbírku pořádá každoročně Charita České republiky. Skupinky koledníků, doprovodné akce i distribuci pokladniček organizují jednotlivé místní Charity, často ve spolupráci s farnostmi, školami nebo různými mládežnickými organizacemi. Úspěch celé sbírky závisí na aktivitě tisíců lidí ve všech koutech republiky, často i v obcích o několika desítkách obyvatel. V naší obci pořádá Tříkrálovou sbírku Charita Litovel ve spolupráci s naší farností. Tak jako každý rok, i tato letošní sbírka bude určena na pomoc nemocným a handicapovaným lidem, seniorům, matkám s dětmi v tísní a dalším jinak sociálně potřebným skupinám lidí, a

to v regionu, kde sbírka přímo probíhá. Nejméně desetina výnosu sbírky je pak určena na humanitární pomoc do zahraničí. V Senici na Hané letos budou koledníci zvonit u vašich dveří **v sobotu 13. ledna 2018**. Pokud by se některé děti chtěly přidat mezi koledníky, budeme moc rádi a stačí se jen přihlásit u paní Venduly Koupilové.

Děkujeme v _____ám všem, kteří koledníkům otevřete nejen své domy, ale i svá srdce.

Dominika Doláková, st.

Recepty našich hospodyň

Vůně štědrovečerní večeře. Už se také těšíte až k ní zasednete? Poprosili jsme o recept manžele Jahodovy, kteří mají na polévku rodinný recept z Valašska.

Vánoční kapří polévka - jak se vaří u Jahodů

Není nikterak složitá, ani zdoluhavá. Příprava je náročná pouze na množství použitého nádobí. Kdo tedy nemá myčku nádobí, necht' směle zapojí drahou polovičku. Stojí to za to.

V malém hrnci si dáme vařit asi 0,5 litru vody a přidáme dvě hrsti hřibů (sušené, či mražené z lesa jsou nejlepší, ale v případě nouze postačí i čerstvé žampiony) a vše vaříme 30-40 minut.

Do hrnce (ideálně tlakového) si dáme vařit 2 - 3 rybí hlavy – bez očí, lze přidat ocas, kůži z kapra, vyřezanou páteř se zbytky masa, nebo i kousek ryby jako takové, vodu osolíme. Přidáme 3 kuličky nového koření a 5 kuliček černého pepře. Vaříme cca 10-15 min. Hotovou polévku přecedíme přes jemné sítko, abychom v polévce neměli drobné kostičky.

Stranou si dáme asi 300 ml čistého vývaru. Budeme ho potřebovat, až budeme dělat zásmažku.

Na másle si do měkka (cca 15 min.) osmahneme kořenovou zeleninu (mrkev, petržel, celer), nakrájenou na menší kostičky. Množství dle chuti v poměru 1:1:1.

Pro opravdové labužníky, opět na másle, osmahneme na jemno nakrájené jikry a mlíčí (postačí 10 min.).

Teď vše smícháme: Vývar + zelenina + jikry + hřiby (jen samotné hřiby, ne vodu, ve které jsme je vařili). Vše promícháme a necháme lehce převařit.

Na závěr si připravíme zásmažku: rozehrějeme kousek másla, přidáme trochu hladké mouky a osmahneme, jakmile nám mouka lehce zhnědne, přilijeme čistý vývar (raději postupně, než celý naráz), který jsme si odložili stranou. Zásmažka se tím hezky zředí a nebude nám dělat v polévce hrudky.

Hotovou zásmažku přilijeme postupně do polévky v závislosti na tom, jak moc hustou ji chceme mít. Případné dochucení polévky dle vlastní chuti. Pokud někdo nemá rád jikry nebo hřiby, lze je vynechat. Dobrou chuť!

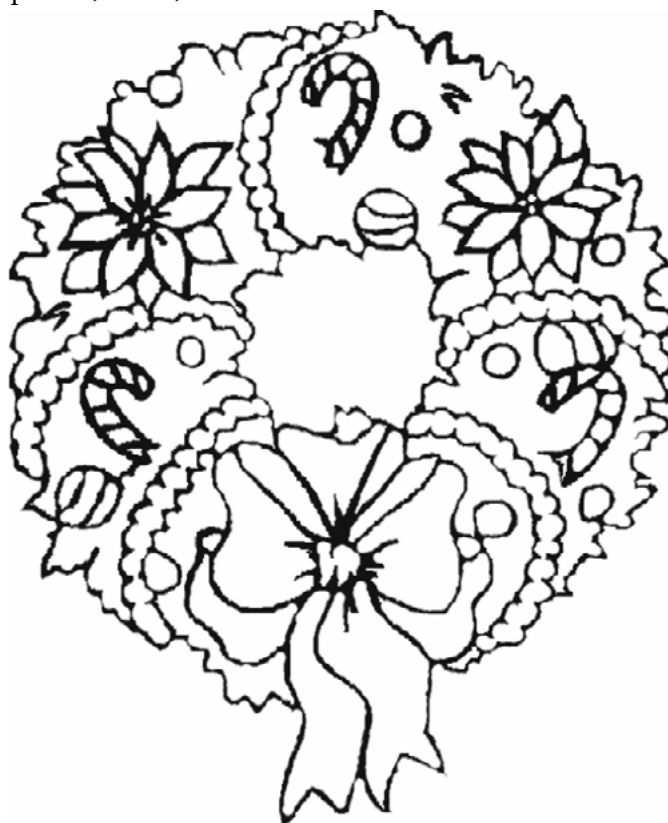
Veronika Dlabalová

Dětem

I když už nám adventní doba dávno začala, připravila jsem si pro vás menší úkol, který zvládnete, i když jste nezačali od první neděle adventní. Pokuste se koukat kolem sebe a všimnout si svých kamarádů, rodiny i ostatních lidí. Zkuste se dívat, jestli někdo nepotřebuje vaši pomoc; věřím, že se někdo

takový určitě najde. Neváhejte a pomozte lidem kolem sebe. Pokud se těšíte na Vánoce stejně jako já, tak dobrý skutek k tomu přece patří a Ježíšek vás určitě štědře odmění!

Dominika Doláková ml,

Pozvánky

Roráty

kostel Senice, pondělí v 6:30, sobota v 8 hod.

kaple Senička, čtvrtek v 6:30 hod.

Adorace vedená mládeží

kostel Cholina, pátek 8. 12. 2017 od 20 hod.

Předvánoční svatá zpověď

kostel Cholina, neděle 17. 12. 2017 od 14 do 15:30 hod.

kostel Senice, sobota 23. 12. 2017 od 14 do 15:30 hod.

Předvánoční úklid kostela a fary

Senice, středa 20. 12. od 16 hod.

Zdobení stromečků v kostele

kostel Senice, sobota 23. 12. od 9 hod.

Zpívání koled

kostel Senice, neděle 24. 12. 2017 od 22 hod. - zpívat mohou všichni

Půlnoční mše svatá

kostel Senice, neděle 24. 12. 2017 ve 22:30 hod.

Tříkrálový koncert

kostel Senice, neděle 7. 1. 2018 v 16 hod.,

vystoupí Collegium Vocale Olomouc pod vedením Růženy Saligerové

Tříkrálová sbírka

Senice, sobota 13. 1. 2018 od 9 hod.

Přejeme všem našim čtenářům radostné a požehnané svátky vánoční

a do Nového roku pevné zdraví, pokoj a Boží ochranu.

Děkujeme vám za vaší přízeň.

redakční rada Vendula Koupilová, Dominika Doláková, Anna Jahodová, Petra Obšelová, Veronika Dlabalová, Ludmila Štafová ml., Dominika Doláková ml., Metoděj Koupil ml., Markéta Houdková, Josef Rozsypal ml.

grafická úprava Martin Obšel

telefon do kanceláře 733 741 607 **mobil kněze** 605 027 155

kontakt pro příspěvky redakcefl@seznam.cz **farní web** www.farnost-senice.cz